

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Перник, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ Въззивно гражданско
дело № 20231700500290 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 1109/ 28.10.22 г. по гр. дело 409/ 22 г. районен съд Перник е **ОСЪДИЛ СОЛИДАРНО** С.У.П.-БЪЛГАРИЯ ООД с ЕИК831208092 гр.Перник кв.Мошино ул.Ю.Гагарин № 1 и „Н ОПТИМУС“ ЕООД с ЕИК 203555758 гр.София ул.Цар Асен бл.36 ет.1 ап.4 **ДА ЗАПЛАТЯТ** на М. С. Г. ЕГН ***** от ***, чрез адв.А. Г. САК сумата 7000 лв., като частичен иск от общия предявен размер 80 000 лв.- неимуществени вреди от трудова злополука, претърпяна на *** на работното място- Кроялен цех на адреса на първия ответник, при която получава увреждане: отрязване крайна част на показалец на лява ръка, установена с разпореждане № *** на ТП на НОИ органа по чл.60, ал.1 от КСО, с което злополуката е приета за трудова по чл.55 ал.1 КСО, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба 02.02.2022 год. до окончателното изплащане, **КАТО ЗА РАЗЛИКАТА ДО ПЪЛНИЯ ПРЕДЯВЕН РАЗМЕР**- 50 000 лв., като частичен иск от обща сума 80 000 лв.- **ОТХВЪРЛИЛ** иска, като неоснователен и недоказан.

Присъдени са и съответни разноски.

С решение № 52/ 26.01.23 г. районния съд е отказал да отмени горното решение в частта на разноските с която е присъдил в полза на адв. Г. хонорар в размер на 700 лв. и отделно от това е присъдил в полза на ответниците разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1900 лв.

Против така посоченото решение е постъпила възивна жалба от адв.Г., като пълномощник на ищцата Г..

По подробно изложени съображения се развиват оплаквания в две насоки- за неправилно приложение разпоредбата на чл.201, ал.2 КТ и несправедливо определен размер на обезщетението за неимуществени вреди предвид критериите по чл.52 ЗЗД. Възражава се и относно момента от който е присъдена лихвата за забава.

Сочи се че, при постановяване на решението си съдът е нарушил чл.52 ЗЗД - като в решението не е посочен общия размер на обезщетението, който съдът счита за дължим (преди да намали този размер с приетия от него процент принос). В процесния случай, видно от мотивите към решението, съдът не е разсъждавал в контекста на чл.52 ЗЗД съответно не е посочил размер на обезщетението, което счита за дължимо с оглед конкретния вредоносен резултат.

Съдът не е разсъждавал в контекста на чл.52 ЗЗД, а е изложил мотиви единствено по отношение на приноса- чл.201, ал.2 КТ, че определя като краен размер на обезщетението сумата от 7 000 лева - която сума считаме за изключително занижена и несъответстваща, като обезщетение за процесната неимуществена вреда.

Предвид твърдяната липса на мотиви жалбоподателя сочи, че оценката на конкретно търпяната от пострадалата неимуществена вреда следва да се извърши в контекста на претърпяната от нея сериозна травма, представляваща травматична ампутация на водещ пръст (показалец) на левия горен крайник. Преценката на събраните по делото доказателства, в тяхната съвкупност разкрива една тежка картина на увреждане свързано с продължително лечение, изпитване на силна болка и ограничения в бита. Установено по делото е, че ищцата е претърпяла оперативна интервенция, при която е направена реампутация - допълнително скъсяване (оперативно отстраняване) на части от пръста и костта до видимо витални тъкани и покриване на чукана с кожа от съседство. Доказано по делото също така е, че причинените на ищцата травми обективно са предизвиквали силна болка, както по време на травмата, така и по време на лечението ѝ. Общо възстановителния период е продължил 8 месеца след инцидента, като експертът сочи, че този срок е над обичайния и е определен от удълженото затваряне на раната и продължилите превръзки. В допълнение вещото лице сочи че пострадалата ръка, която при ищцата е водещата, е с нарушена функция.

Според този жалбоподател освен горното по делото е доказано, че освен физическа болка, процесното увреждане е оказало силно травмиращ ефект върху психиката на пострадалата.

Описаните по-горе обстоятелства, получената тежка травма представляваща травматична ампутация на водещ пръст на левия горен крайник, времетраенето на възстановителния период, свързан както с болки и страдания, така и с осезаем дискомфорт, непреодоляната включително към момента психологическа травма, всичко това с оглед на обстоятелството, че към момента на инцидента доверителката ми е в активна и трудоспособна възраст (**г.), ни дават основание да смятаме, че претендираната от пострадалата искова сума би била справедлива до заявления от нея размер, с оглед тежестта на конкретно настъпилия противоправен резултат.

Относно "грубата небрежност" жалбоподателя твърди, че изводите на съда са изцяло необосновани. Едновременно с това се сочи, че по делото е установено, че работодателят не е взел никакви ефективни мерки за безопасност по отношение на работещите на гатерната ножица лица - до момента в който ищцата М. Г. не е претърпяла процесното увреждане.

Последното се установява от събраните в процеса гласни доказателства, които безпротиворечиво установяват факта, че към момента на процесната злополука машината на която се е случил инцидента не е била оборудвана с предпазител („предпазен кожух“).

В контекста на изложеното адв.Г. се позовава на практика на ВКС постановена по реда на чл. 290 ГПК, в която практика единно се поддържа разбирането, че превенцията на риска от трудова злополука при работа е по принцип отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща и включва система от мерки, само част от които се свеждат до установяването на конкретни правила за безопасност. Видът и броят на останалите мерки, които работодателят трябва да предприеме, за да осигури безопасни условия на труд е в зависимост от действащата подзаконова нормативна уредба, естеството на работата и свързания с нея производствен риск. Работодаателят е длъжен да внедри системи за безопасност, както и да следи за изправното им функциониране (така: Решение № 2 от 27.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2303/2017 г., III г. о., Решение № 17 от 29.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1924/2021 г. III г. о., ГК Решение № 29 от 28.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1478/2021 г., IV г. о., ГК Решение № 45 от 8.04.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1580/2020 г., III г. о., ГК).

Формираните от съда фактически и правни изводи относно приложението на чл.201, ал.2 КТ са изцяло в противоречие с цитираната по-горе практика на ВКС. Видно от изложените мотиви първоинстанционният съд вменява изцяло вината за настъпилия инцидент на пострадалата работничка, като в тази връзка сочи, че поставяйки ръката си в обсега на режещия инструмент ищцата е нарушила инструкция, която добре е познавала. Видно от посочените мотиви, съдът изцяло е игнорирал установения по делото факт, а именно, че към момента на процесната злополука на увреждащата машина е нямало монтиран предпазител. Разсъждавайки по посочения начин съдът никъде не поставя на преценка установеното по отношение на работодателя задължение да установи и поддържа в предприятието надеждни мерки за безопасност в ръководения от него трудов процес.

Изброените по-горе установени по делото факти по мнението ни доказват

отклоненията от правилата за безопасност на труда и обосновават извода, че работодателят е поддържал практика, която излагат на риск работещите при него лица.

В контекста на казаното следва още веднъж да се позовем на цитираната по-горе практика на ВКС и формулирания там принцип, че съпричиняването следва да се определи в степен, която следва да съответства на обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука. Приемането на принос в размер на 90 % от страна на пострадалия не представлява намаляване, а на практика е равносилно на отказ от обезщетение (и в действителност дерогира разпоредбата на чл.200 КТ) - защото като краен правен ефект обезщетението за трудова злополука от отговорност на работодателя се прехвърля в отговорност на работника.

В контекста на така установените по делото, упоменати по-горе обстоятелства, наличието на нарушенията от страна на предприятието-работодател, свързани с безопасността на труда, липсата на надлежни системи за защита на съответното работно оборудване, поведението на доверителката ми евентуално би могло да се разглежда като обикновена небрежност, но в никакъв случай въпросното поведение не може да се квалифицира като „груба небрежност“- изискуемото по чл.201, ал.2 КТ драстично несъобразяване правилата за безопасност на труда, небрежност, която и най-негрижливия индивид, би проявил за сходни обстоятелства, т.е. липсва принос по смисъла на трудовото право.

Претендират се разноски.

Против така посоченото решение е постъпила въззивна жалба и от адв.И., като пълномощник на ответните дружества. От името на последните, по подробно изложени съображения, решението на районния съд е оспорено само за разликата над сумата от 1500 лева, до размера от 7000 лева, който ответниците са осъдени да заплатят, която разлика се равнява на 5500 лева, както и в частта за разноските, вкл. тези по решение № 52/ 26.01.23 г.

В жалбата се поддържа оплакването за неправилност на решението, като се сочи, че е допуснато нарушение на материалния закон при определянето на общия размер на обезщетението от страна на солидарно отговорните работодатели, както и по отношение признатата сума обезщетение от 7000 лв., предвид възприетия от съда процент съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата ищца при осъществената трудова злополука, поради проявената от нея груба небрежност, който съдът правилно е определил в размер на 90%.

Порокът на съдебния акт според доверителите ми се състои в обстоятелството, че определянето на обезщетението е формирано при неизяснен общ паричен еквивалент на неимуществените вреди, но при правилно определен процент съпричиняване на резултата от 90%.

Моите доверители считат извода относно непосочването на размера на обезщетението от настъпилото по вина на пострадалата и при условията на груба небрежност травматично увреждане, за материално неправилен, формиран в нарушение на

чл.51, ал.2 ЗЗД, респ.чл.201, ал.2 КТ.

В съдебния акт обосновано е разгледан периодът след получената травма, незабавното лечение в Клиниката по хирургия на ръката, секция „Ортопедична травматология“ към УМБАЛ „***“, процеса на лечението, характера на травмата, премахването на милиметри от дисталната фаланга на показалеца на лявата ръка, без увреждането на ставата и без травматично обездвижване на целия пръст. Правилно е възприето от решаващия съд обстоятелството, че увреждането е било придружено с интензивни болки и страдания за не повече от петнадесет дена, тъй като се касае до травматично увреждане на костта на фалангата, макар и само с милиметри и без засягане на двигателните функции на целия пръст и имобилизация на ставата. Правилно, а и подкрепен от изслушаната медицинска експертиза е и изводът, че травмата освен с интензивни болки в първите дни, е била свързана с неудобство както в битовото обслужване на самата пострадала, така и извършване на други житейски дейности.

Обосновано и подкрепено с доказателства (съдебното заключение, че не се касае до увреждане на цялостната дейност на ръката, че лявата ръка не е водеща за Г., че увреждането не се е отразило на захвата на ръката, което е позволило на пострадалата след получаване на травмата да продължи работата си на същото място, със същия инструмент и при същия интензитет на изпълнение.

Според доверителите ми съдебният акт в тази част е законосъобразен и професионално издържан. Указанието ни е за неправилно приложение на чл.52 ЗЗД и съответно на чл.201, ал.2 КТ при определяне гаранционно обезпечителната отговорност на работодателите.

Макар преценявайки всички относими към вредата обстоятелства, които съдът е съобразил с константната съдебна практика, посочена и в Решение № 2 от 27.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2303/2017 г., III г. о. и съобразявайки изброените релевантни условия за прилагане на принципа на справедливост, съдът е пропуснал да посочи паричен еквивалент на обезщетението за увреждането и да определи общия размер, който е необходим в случая не да възстанови последиците от вредата, а да ги компенсира по справедливост.

За справедлив размер на обезщетението за претърпените от ищцата неимуществени вреди доверителите ми поддържат, че съответен паричен еквивалент в рамките на страданията ѝ следва да се приеме сумата от 15 000 лв., при определянето на която се съобразява видът, характерът и интензитета на субективните оплаквания в резултат на уврежданията, както и продължителността на търпените болки, които са били особено интензивни през първата седмица след злополуката и са отшумели напълно в рамките на следващите 45 дена. Имайки предвид посочената обща сума на дължимо компенсаторно обезщетение от 15 000 лв., съдът правилно е преценил, съобразно указанията, дадени в цитираното Тълкувателно решение, че съпричиняването от страна на ищцата при условията на груба небрежност, е в размер на 90 %.

Съобразена е утвърдената практика при приложението на чл.201, ал.2 КТ,

предвиждаща възможност гаранционно - обезпечителната отговорност на работодателя да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, което да се определи в проценти, които в настоящия случай съдът правилно е определил в размер на 10% за ответниците при съпричиняване от 90% от ищцата.

Пострадалата е допуснала груба небрежност, предвид доказаното в рамките на производството, като е нарушила инструкциите по безопасност на работа с гатерния нож, което е в пряка причинна връзка с увреждането ѝ.

В случая тя не е положила грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка, поради което размерът на обезщетението, което следва да ѝ се присъди, е 1 500 лв., съобразно определения от съда процент съпричиняване.

Претендират се разноси.

Пернишкият окръжен съд, след като обсъди доводите на страните намира следното:

При извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, съдът намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът при въззивния контрол за правилност на първоинстанционния съдебен акт в рамките, поставени от въззивните жалби, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите и възраженията на страните, намира от **фактическа и правна** страна следното:

Налице е многобройна и трайно установена съдебна практика на ВКС, включително и задължителна такава - т. 19 от [ТР № 1/04.01.2001 г.](#) на ОСГК на ВКС и т. 2 от [ТР № 1/09.12.2013 г.](#) на ОСГК на ВКС, според която въззивният съд, като инстанция по същество, е длъжен да обсъди в своето решение, в рамките на проверката по [чл. 269 ГПК](#), всички релевантни доказателства по делото, доводите и възраженията на страните и да формира свои собствени решаващи мотиви по предмета на делото. Въззивният съд дължи самостоятелен и цялостен анализ на събраните по делото доказателства, които имат отношение към доводите и възраженията на страните, а необсъждането на първите и непроизнасянето по вторите, е съществено нарушение на процесуалните правила. Фактическите и правни изводи на въззивния съд трябва да намерят отражение в мотивите на решението и следва да са обосновани, а не декларативни. В изпълнение на така изложеното, настоящия съдебен състав намира от фактическа страна следното:

На първо място, част от фактите по делото са безспорни и това са:

Съществуването на трудово правоотношение между ищцата и С.У.П България ООД към момента на трудовата злополука и смяна на работодателя след това с „Н Оптимус“ ЕООД. Заеманата от Г. длъжност- „***“ с място на работа кроялен цех при ответниците. Не се спори и по естеството на трудовите задължения на ищцата и настъпилата на *** трудова злополука с нея, както и по естеството на полученото нараняване и вида на оказаната

помощ. Не се спори и по обявяване на инцидента за трудова злополука с разпореждане № *** на НОИ ТП Перник. Тези безспорни факти се установяват и от приложените, като писмени доказателства трудов договор ***, споразумение от ***, допълнително споразумение *** към трудов договор № ***, разпореждане № ***, епикриза, 8 броя болнични листа.

С цитирания трудов договор и показанията на свидетелите В. Ф. и Р. Р. се установява, че ищцата е заемала длъжността „****“ в продължение на ***г. до момента на злополуката, като последните пет- шест години работи именно на конкретната машина. Последната, видно от показанията на Ф. и заключението по съдебно техническата експертиза на в.л. К. представлява гатерна електрическа ножица от циркулярен тип. Същата се задейства от два независими ел мотора, като с първия се пуска в действие на място, а с натискане копче за втория се започва постъпателното движение на циркуляра за рязане на плата по специална метална релса /шина/.

От приложената инструкция за безопасна работа с автоматично устройство за отрязване на настила- т.7 и 8 е видно, че е абсолютно забранено поставянето на ръцете върху релсата /шина/ и пред режещия нож, както и задействане на устройството преди отстраняване на ръцете от машината. Тази инструкция, според в.л. К. е поставена на колона в близост до машината, а според свидетелката Л. А., към момента на инцидента и на самата машина. Видно от длъжностната характеристика за длъжността на която е работила ищцата, работника е длъжен да спазва утвърдените в предприятието правила за здравословни и безопасни условия на труд, а от завереното копие от книгата за инструктаж се установява, че периодичен такъв към момента на злополуката ѝ е проведен. Последното се потвърждава категорично и от показанията на Ф., Р. Р., Л.А. и Е.А.. Последната дори твърди, че Г. сама е инструктирала новопостъпили работнички за работата на ел ножица.

От показанията на първите три цитирани свидетели се доказва също, че към момента на злополуката процесния банциг не е бил обезопасен с допълнителни средства, като едва на другия ден след инцидента е поставен плексигласов предпазител. Единствено Е. А. съобщава, че такъв е имало и преди това, но нейните твърдения в тази им част са изолирани и съдът не ги кредитира.

Видно от събраната, като писмено доказателство декларация за трудова злополука установения механизъм на същата е следния: ръката на Г. е била поставена върху металната шина по която минава режещото устройство и в същия момент пострадалата е задействувала втория ел мотор с натискане на пусковото му копче. При това циркуляра е тръгнал и е отрязал малка част от показалеца на лявата ръка. Този механизъм се потвърждава от показанията на свидетелката Р. Р. пред която самата Г. непосредствено след инцидента е съобщила, че поставения плат на машината се е набрал, тя е пресегнала да го оправи, поставила е ръка на релсата и е задействувала режещата част.

От изслушаната съдебно медицинска експертиза на в.л. П. се установява, че при настъпилата трудова злополука на ищцата е размачкана дисталната част /върха/ на показалеца на лява длан. По повод на това е претърпява хирургична операция- реампутация,

изразяваща се в скъсяване на пръста и костта до видимо витални тъкани и покриване на чукана с кожа от съседство. Лечението е продължило в рамките на осем месеца и е завършило с пълна епитализация на чукана с частично нарушена функция, тъй като от него липсва част. С оглед затваряне на раната и възстановяване движенията в ставите на показалеца в.л. смята, че е настъпило пълно оздравяване с частично нарушение във функционален аспект. Възстановяване на ишцата за тези осем месеца болнични е над нормалния период, като също според вещото лице, Г. е търпяла силни болки-следоперативни и от последващите манипулации около три месеца. Според свидетеля П.Г. именно за такъв период ишцата е търпяла и битови неудобства, като е приемала болкоуспокоителни. Съдът не приема показанията на този свидетел, отчитайки и неминуемата му житейска пристрастност, като съпруг на пострадалата, в частта им с която съобщава, че Г. се травмирала, тъй като не може да свива пръста, нито да извършва дейности, които до този момент била правила нормално. В тази им част показанията на свидетеля си противоречат със заключението по медицинската експертиза, както и с показанията на свидетеля Ф. и Р.. Последните установяват, че след изтичане на болничния отпуск ишцата се върнала на работното си място и е работила на същата машина около две години. Видно от приложената с отговора на исковата молба декларация Г. е изписала нормално, собственоръчно и ръкописен текст.

От изслушаната по делото съдебно психиатрична експертиза се изяснява, че пострадалата е изживяла остра стресова реакция, която се е отразила и на емоционалното ѝ състояние.

От правна страна:

При така установеното, въззивният съд намира, че предявения иск по чл.200 КТ е доказан в своето основание. В тази връзка районния съд е развил подробни и убедителни доводи с които настоящият състав е напълно съгласен и не се налага тяхното детайлно преповтаряне. Настоящата инстанция, на основание чл.272 ГПК, препраща към мотивите на контролираната инстанция в тази им част.

Спора между страните е основано по размера на отмереното обезщетение и в тази връзка приложението на чл.201, ал.2 КТ.

Доколкото и ищеца, и ответника твърдят, че районния съд е пропуснал да определи общото обезщетение което последните дължат на пострадалата и след това да го намали с приетия от него процент съпричиняване, окръжния съд намери следното. Действително, това е така, доколкото въз основа на приетите от нея факти и направени правни изводи първата инстанция е посочила съответния процент на принос за всяка от страните и е отмерила направо сумата съответстваща на процента с който ответниците са допринесли за настъпване на трудовата злополука. Тази фактическа непълнота не е довела, сама по себе си, до порок по чл.270 и/или чл.271 ГПК. Доколкото волята на съда относно процентното съпричиняване и конкретната сума, която ответниците дължат на ишцата е ясна и мотивирана, то простото математическо изчисление показва, че присъдените 7000 лв.

представляват 10% от сумата 70 000 лв. Това е и общия паричен еквивалент, който районния съд е приел за съответен на търпените неимуществени вреди.

Неоснователни са оплакванията на ищцовата страна за това, че контролираната инстанция неправилно е приела наличие на груба небрежност от страна на работника. Въпроса с теоретичната основа за наличие на последната отдавна е изяснен както в правната доктрина, така и в съдебната практика.

С последните е прието, че не всяко действие на работника в нарушение на инструктажа по безопасност на труда съставлява груба небрежност. Небрежността, като понятие в гражданското право е модел на поведение, свързан с неполагането на дължимата грижа. Работникът действа при груба небрежност само в случаите, когато не е положил грижа, каквато и най-небрежният би положил в подобна обстановка. В конкретния случай се установи, че Г. работи на длъжността в ответното дружество С.У.П България ООД, респ. „Н Оптимус“ ЕООД от ***години от които около шест конкретно на машината на която е станал инцидента. На същата е проведен както първоначален, така и периодичен инструктаж. Инструкциите за безопасност са поставени както на самата машина, така и на колона до нея и тези инструкции предвиждат елементарни правила- непоставяне на ръцете на релсата на банцига по време на работа на същия и задействане на последния само след отстраняване на ръцете от него. Видимостта към режещото устройство е идеална. Злополуката е настъпила в началото на работния ден, преди натрупване на умора от самата работа. От заключението на съдебно техническата експертиза е видно, че в основата на инцидента е проявеното невнимание на работничката и нарушаване на правилата за безопасност. От показанията на свидетелите Ф. и Р. се установи, че други подобни инциденти в предприятието не е имало.

От всичко това настоящият състав намира, че работника е допуснал груба небрежност т.е. не е проявил елементарно старание и внимание, и е пренебрегнал основни технологични правила и правила за безопасност. На практика, са нарушени основните забрани при работа с електрическата ножица, които ищцата е могла да избегне при елементарно съобразяване.

При определяне на общия паричен размер за обезщетяване съобразно полученото нараняване настоящия състав намери следното:

М. Г., към момента на увредата, е била *** годишна- в предпензионна възраст и към края на активно полагане на труд по трудово правоотношение. Засегната /ампутирана/ е единствено дисталната /най- горна/ част на показалеца на лявата длан, която е около един сантиметър. Това не е довело до сериозно нарушение функциите на самата ръка, а до частично нарушение функциите на пръста. Възстановяването на болната е пълно, в смисъл-засдравяване на раната, движенията в ставите на показалеца и липса на невриномни болки. Същевременно лечението на пострадалата е продължило в течение на осем месеца, като силните болки, страдания и битово неудобство са продължили около три месеца от този период. Към момента на самото нараняване Г. е изпитала травматичен шок и силна болка, поради наличието на нерви в засегната част. От психологична гледна точка, според

заклучението на в.л. М. Г., пострадалата е изживяла остра стресова реакция с дълбок травмиращ отпечатък. Това се е отразило на физическото ѝ и емоционално здраве. От друга страна, от показанията на свидетелите Ф. и Р., както и от събраните писмени доказателства е видно, че след възстановяването си Г. се е върнала на работа и е изпълнявала пълноценно трудовите си функции на същата машина в продължение на две години без оплаквания. Видно е, също така, че не са засегнати функциите на ръката при изписване на саморъчен текст, доколкото свидетеля Г. съобщава, че съпругата му е левичар.

Въз основа на всичко това съдът намира, че съгласно критерия за справедливост въздигнат от чл.52 ЗЗД във връзка с указанията по ППВС № 4/68 г. сумата от 12 000 лв. най-точно репарира претърпените от пострадалата болки, страдания и неудобство.

Съгласно константната съдебна практика отговорността на работодателя при трудова злополука е обективна и може да се намали, само когато пострадалият е допринесъл за настъпването ѝ, като е допуснал груба небрежност. По този начин се създава съразмерност за имуществената отговорност на работодателя, за да се отчете виновният принос на пострадалия за причиняване на вредите.

Както е посочено в р. № 29 от 28.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1478/2021 г., IV г. о., ГК „В тези случаи процентът съпричиняване зависи от механизма на осъществяване на трудовата злополука, като мислено се преценява тежестта на допринасяне на всеки от факторите – причина за злополуката, както и съотношението между причините, когато са повече от една. Превенцията на риска от трудова злополука при работа с машини е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща; надлежното обезопасяване на работните места и условията на труд е задължение в тежест на работодателя и включва система от мерки, само част от които се свеждат до установяването на конкретни правила за безопасност, прилагани пряко от изложените на риска негови работници и служители, след инструктаж; видът и броят на останалите мерки, които работодателят трябва да предприеме, за да осигури безопасни условия на труд, е в зависимост от действащата подзаконова нормативна уредба, естеството на работата и свързания с нея производствен риск; делът на тези мерки и значението им за превенцията на риска не изключва прилагането на [чл. 201, ал. 2 КТ](#), ако работникът грубо е нарушил правилата за безопасност, но наред с другите обстоятелства е от значение за степента, в която се намалява обезщетението при трудова злополука, като намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допуснатата груба небрежност.

С оглед на горното при определяне процента на съпричиняване съдът намери, че възраженията на жалбоподателката Г. по изложените от нея съображения и сочена съдебна практика са основателни.

Макар и работодателя да е осигурил поставяне на инструкции за безопасна работа с устройство за отрязване на настила и да е провеждал фактически предвидените в закона инструктажи, това в случая не е достатъчно.

Съгласно чл.186, ал.1 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания

за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване „Движещите се части на работното оборудване, които създават риск за злополуки, се ограждат с предпазни устройства, осуетяващи достъпа до опасните зони, или се снабдяват с устройства, спиращи движението им при достигане на опасната зона от човек или предмети“.

Като не е поставил такова устройство на режещия циркуляр на електрическата ножица то, работодателя в конкретния случай е допринесъл поравно в съотношение 50:50 с проявената от работника груба небрежност за настъпилия вредоносен резултат. Видно от заключението по съдебно техническата експертиза поставения след инцидента предпазител от прозрачна пластмаса предпазва работника от попадане на части от тялото в досег с циркулярния диск.

В този смисъл ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищцата сумата 6 000 лв. /50 % от общия паричен еквивалент на търпените болки, страдания и неудобства/, а решението на районния съд да се коригира съобразно така приетото.

Върху така присъденото обезщетение, на основание чл.86, вр. чл.84, ал.3 ЗЗД следва да се присъди и законната лихва от деня на увредата- ***, а не както е приел районния съд от предявяване на иска.

Обжалваното решение на районен съд Перник № 1109/ 28.10.22 г. следва да се отмени в частта с която ответните дружества са осъдени да заплатят на ищцата сумата 700 лв. адвокатски хонорар, като в тази връзка следва да се отмени и решение № 52/26.01.23 г. в частта му с която районния съд е отказал да отмени първото такова в цитираната част. В производството пред районния съд ищцовата страна не е претендирала разноски, както и не са събрани доказателства за реално сторени такива.

С оглед изхода на делото в полза на ответниците следва да се присъдят разноски за адвокатски хонорар пред първата инстанция съразмерно на отхвърлената част на иска или 1760 лв.

С оглед изхода на делото пред въззивния съд по жалбата на ищцата не ѝ се дължат разноски. В полза на ответниците следва да се присъдят разноски /адв. хонорар и държавна такса/ върху обжалвания интерес и съобразно отхвърлената част в размер на 747.30 лв.

Съдът определя по реда на чл.38, ал.1 т.2 ЗА, във връзка с чл.7, ал.2 т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения хонорар на АД „Й. и Е.“- адв.Г. съразмерно обжалвания интерес по жалбата на ответниците в размер на 850 лв. Присъжда в полза на ищцата в тежест на ответниците съразмерно определени разноски от този хонорар в размер на 696 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 1109/ 28.10.22 г. по гр. дело 409/ 22 г., като **ГО ОТМЕНЯ** в частта с която районен съд Перник е **ОСЪДИЛ СОЛИДАРНО С.У.П.-БЪЛГАРИЯ ООД** с ЕИК831208092 гр.Перник кв.Мошино ул.Ю.Гагарин № 1 и „Н ОПТИМУС“ ЕООД с ЕИК 203555758 гр.София ул.Цар Асен бл.36 ет.1 ап.4 **ДА ЗАПЛАТЯТ** на М. С. Г. ЕГН ***** от ***, чрез адв.А. Г. САК сумата над 6 000 лв. до 7000 лв., като частичен иск **В РАЗМЕР НА 50 000 лв.** от общия предявен размер 80 000 лв.- неимуществени вреди от трудова злополука, претърпяна на *** на работното място- Кроялен цех на адреса на първия ответник, при която получава увреждане: отрязване крайна част на показалец на лява ръка.

ОТХВЪРЛЯ иска за отменената разлика в размер на 1000 лв., като неоснователен и недоказан.

ОТМЕНЯ същото решение и в частта с която районния съд е присъдил законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска, **КАТО ПРИСЪЖДА** законната лихва върху главницата от 6 000 лв., считано от датата на трудовата злополука-*** до окончателното изплащане на сумата.

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО решение № 52/26.01.23 г. постановено по настоящето дело.

Осъжда М. С. Г., със снета самоличност и ЕГН, да заплати на С.У.П.-БЪЛГАРИЯ ООД с ЕИК831208092 гр.Перник кв.Мошино ул.Ю.Гагарин № 1 и „Н ОПТИМУС“ ЕООД с ЕИК 203555758 гр.София ул.Цар Асен бл.36 ет.1 ап.4 сумата 2 507.30 лв. общо разноси за две инстанции.

Осъжда солидарно С.У.П.-БЪЛГАРИЯ ООД с ЕИК831208092 гр.Перник кв.Мошино ул.Ю.Гагарин № 1 и „Н ОПТИМУС“ ЕООД с ЕИК 203555758 гр.София ул.Цар Асен бл.36 ет.1 ап.4 да заплатят на М. С. Г., със снета самоличност и ЕГН, сумата 696 лв. разноси за въззивна инстанция.

Потвърждава решение № 1109/ 28.10.22 г. по гр. дело 409/ 22 г. в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____